

Ἡ Μαργαρίτα ἡ μικρὴ ἐκάθητο μιὰ 'μέρα,
Κ' εἶχε 'ς τὸ θυρὸς τῆς γόνυατα ἕνα μικρὸ πινάκι.

Τὸν εὐμορφὸ τους τάπητα ἐστρώνναν τὰ λουλούδια·
Μοσχοβολῶντας πέφτανε 'ς τὴ γῆ, σ' ὅλα τὰ μέρη·
Ἐκελαδοῦσαν τὰ πουλιὰ χιλίων λογιῶν τραγούδια,
Κ' εἶδνε χάρι κ' εὐμορφιὰ παντοῦ τὸ καλοκαίρι.

Καὶ ἦταν ὅλα ἡλαρὰ, φαιδρά καὶ μυροβόλα·
'Όλα χαμογελοῦσανε γεμάτα εὐτυχία,
'Ἐξω τῆς δύσκολης μικρῆς εὐχαριστοῦντο ὅλα,
Κ' εἶχανε μέρος 'στὴ χαρὰ ἐκεῖνη τὴν ἀγία.

Τὰ φρύδιὰ τῆς μαζεῦοντας ἡ κόρη θυμωμένη·
«Ἄχ! κάθε 'μέρα, ἔλεγε, μὲ γογγισμὸ μεγάλο,
«Ἐτοῦτον τὸν παλιόχυλὸ θὰ δίνουνε σ' ἐμένα;
«Ἄκουσ' ἐκεῖ! Πάντα νερὸ κ' ἀλεύρι· τίποτ' ἄλλο!

Τέτοια μουρμούριζ' ἡ μικρὴ κ' ἐπέφταν τὰ λουλούδια
Στ' ἀχάριστα παράπονα, 'ς τοὺς γογγισμοὺς ἐκείνους,
Καὶ τρομασμένα τὰ πουλιὰ ἔπαυαν τὰ τραγούδια,
Γιατὶ ποτὲ δὲν εἶχανε ἀκούσει τέτοιους θρήνους....

Καὶ νά! ἐκεῖ ὅπου αὐτὴ τὴν τύχη καταριέται,
Καὶ τὴ πτωχὴ δὲν ἔσπεφε τροφὴ τῆς νὰ ματιάσῃ,
'Ἐνας ὠραῖος βάτραχος, ὀλόχαρος πετιέται,
'Ἐτοιμος μὲ ἀνόητο κανένα νὰ γελάσῃ.....

Τὴν ὥρα ὅπου ἡ μικρὴ ἐσῆκωνε θλιμμένη
Ἀπ' τὸ μικρὸ τῆς πρόγευμα τὸ δακρυσμένο 'μάτι,
Εἶπεν ὁ βάτραχος, «αὐτὴ δὲν εἶναι πεινασμένη·
«Ἄς φάγω ἀπ' αὐτὸ ἐγὼ τοῦλάχισον κομματί.....».

Κ' ἐπήδησε τὸν τρόπο του ἴσως κακὸν εἰπῆτε,
Καὶ κάπως καὶ χωριάτικον αὐτὸ ποῖος τὸ ρωταίε;
Μὲ βίαν ὁ κδρ βάτραχος μέσ' 'ς τὸ πινάκι 'μπῆκε,
Καὶ ὁ χυλὸς τῆς πᾶσι!

Κόρη πτωχὴ! ἐπέρασαν οἱ γογγισμοὶ ἐκείνου
Γιὰ τὸ χαμένο ἔκλαψε μὲ πόνο πρόγευμά τῆς·
'Όμως τοῦ κακού 'ς ἐνάξζε καὶ μάταια ἐθρήνει·
'Όπισω δὲν τῆς ἔδιδαν χυλὸ τὰ δάκρυά τῆς.....
Β'.

Παιδιά! Σὰν μουρμουρίζετε καὶ κλαίτε πικραμμένα,
Γιὰ 'κεῖνα ποῦ δὲν θέλετε καὶ ποῦ καταφρονεῖτε·
Συλλογισθῆτε τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα τὰ καῦμένα,
Ποῦναι φτωχότερ' ἀπὸ σᾶς καὶ παρηγορηθῆτε....

Τὴν ὥρα ὅπου τὴν ἀπλὴ κ' ὑγιεινὴ τροφὴ σας,
Μὲ γογγισμὸ παράπονο τὰ χερίά σας πετοῦνε·
Συλλογισθῆτε μιὰ στιγμή, παιδιὰ μου, μ' ἐντροπὴ σας,
Μὲ πόση θὰ τὴν ἔτρωγαν χαρὰ ὅσοι πεινοῦνε;

Τῆς Μαργαρίτας τῆς μικρῆς τὸ γεῦμα μὴ ξεχνάτε,
Καὶ παῦσε τὰ παράπονα εἰς τὸν καινούριον χρόνον,
Μήπως κανένα ἀπὸ σᾶς τὸ πάθημά τῆς πάθει....
'Ότι μᾶς δίνει ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν φέρνει πόνο;
Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Σημ. Τὸ παρὸν ποιημάτιον ἐγένετο ἐκ πεζῆς εἰς τὸ Ἑλλη-
νικὸν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ μεταφράσας.

Ἡ Θεὰ Ἐστία.

ὅπὸ τοῦ καθηγητοῦ

κ. Κ ΝΕΣΤΟΡΙΑΟΥ.

Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία ἐλήφθη ἐκ τοῦ καλουμέ-
νου ἀγάλματος τοῦ Ἰουστιανοῦ, τοῦ εὐρισκομένου ἐν
Ῥώμῃ, παριστάνει δὲ τὴν μεγάλως τιμωμένην παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις θεᾶν Ἐστίαν. Ἦτο δὲ ἡ Ἐστία θυγάτηρ τοῦ
Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, καὶ τοσοῦτον σεμνὴ καὶ ὠραία,
ὥστε καὶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐζήτησαν αὐ-
τὴν ὡς γυναῖκα. Ἀλλ' ἡ Ἐστία εἶχεν ὀρκισθῆ εἰς
τὸν Δία αἰωνίαν παρθενίαν, καὶ ὁ Ζεὺς ἔδωκε διὰ τοῦτο
εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν νὰ λατρεύηται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
οἴκου καὶ ἐντὸς πάντων τῶν ναῶν. Ἡ τοῦ οἴκου ἑ-
στία ἐθεωρεῖτο τὸ ἱερώτατον πάντων· ἐν αὐτῇ παρε-
σκευάζετο ἡ τροφή· ἐν αὐτῇ ἦτο ὁ βωμὸς τῆς οἰκίας·
ἐν αὐτῇ συνεθίζον νὰ κρεμῶσι τὰς εἰκόνας καὶ νὰ θέ-
τῳσι τ' ἀγάλματα τῶν θεῶν τοῦ οἴκου, καὶ ἐν αὐτῇ
ὁ οἰκοδεσπότης κατὰ πάσας τοῦ βίου τὰς περιστάσεις
ὡς ἱερεὺς προσέφερε τὰς θυσίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐν πάσῃ

θυσία ἔπρεπε ν' ἀρχίσωσι πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐστίας, προῆλθε καὶ ἡ παροιμία ἄ' Ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι,» δηλ. ἀπὸ τῶν ἱερωτάτων καὶ ὑψηλοτάτων.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐστία εἶναι τὸ κέντρον τῆς οἰκίας, ὁπερ διατηρεῖ ἐν ἀγάπῃ τὰ μέλη τῆς οικογενείας, παρέρχουσα ἀσφάλειαν, εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν, διὰ τοῦτο καλεῖται ἐφέστιος, πατρῷα, ἔνοικος, σύνοικος κτλ. Ἐπειδὴ ἡ θυσία ἐγίνετο ἐν τῇ ἐστίᾳ, ἡ Ἐστία ἦτο ἔφορος τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ πρὸς θυσίαν ἱεροῦ πυρός, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἐστίας ὤμνουν εἰς τὸν Δία, ἦτο ἔφορος καὶ τοῦ ὄρκου.

Ἡ λατρεία τῆς Ἐστίας ἦτο πανταχοῦ διαδεδομένη, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅμως ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν, οἷτινες τὰς Ἐστιάδας διώρισαν καὶ ἱερείας, ἵνα φυλάττωσι τὸ ἱερὸν τῆς ἐστίας πῦρ.

ὑπὸ τῆς τέχνης ἡ Ἐστία παρίσταται ὡς γυνὴ σεμνοτάτη καὶ ἀξιοπρεπεστάτη, ὑψηλὴ καὶ τοὺς χαρακτῆρας ἔχουσα λαμπροὺς καὶ ἀπλοῦς. Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παριστάνει τὴν θεὰν ἐν ἱλαρᾷ καὶ ἡσύχῳ στάσει, ἔχουσαν τὴν μὲν δεξιὰν πρὸς τὰ κάτω, τὴν δὲ ἀριστερὰν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ διὰ τοῦ δείκτου τῆς χειρὸς οἰονεὶ δηλοῦσαν ποῦ πρέπει νὰ στρέφονται οἱ διαλογισμοὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ προηγ. ἀριθ.)

Ὁ ἦχος ἦτον ὡς νὰ ἔκλαιε παιδίον, στρέψασα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὁδὸν ἡ Ἰσαβέλλα διέκρινε μικρὸν τι πρόσωπον, βλέπον διὰ τῶν σιδηρῶν τῆς ἀλλαιάς. Ἡ Ἰσαβέλλα ἠγέρθη καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν θύραν ἠρώτησε, «Τί θέλεις τέκνον μου;»

«Ἄ, ἀφήσατέ με νὰ ἐμβῶ, κυρία! ἀνοίξατέ μου!» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μετὰ δακρῶν.

Μετὰ δυσκολίας ἡ Ἰσαβέλλα ἤνοιξε τὴν βαρεῖαν σιδηρὰν θύραν, λαβοῦσα δὲ τὸ τρέμον παιδίον ἀπὸ τῆς χειρὸς ὠδήγησεν αὐτὸ εἰς τὸν κῆπον.

«Πόθεν ἔρχεσαι; τί κάμνεις ἔξω εἰς τὸν δρόμον μόνον;» ἠρώτησεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀμέσως ὅμως, ἐπεληθούσης εἰς αὐτὴν τῆς ιδέας, ὅτι τὸ παιδίον βεβαίως θὰ εἶχεν ἀνάγκην τροφῆς, προσέθεσε —

«Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν πρῶτον, — θὰ πεινᾷς βεβαίως, καὶ ὕστερον θὰ μοὶ διηγηθῆς τὴν ἱστορίαν σου καλλίτερα.»

Τὸ παιδίον ἔστρεψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλήρες εὐγνωμοσύνης καὶ ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἡ Ἰσθρσσία πρὸ μικροῦ ἐπιστρέψασα εἶχεν ἐτοιμάσει τὸ δεῖπνον.

«Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ Κυρία! ποῦ τὸ ηῦρατε τέτοιο γυφτόπαιδο,» ἐξεφώνησεν αὐτῇ, ἰδοῦσα τὴν κυρίαν τῆς κρατοῦσαν τὴν χεῖρα τοῦ βακενδύτου παιδίου.

«Φέρε τὸ φαγητὸν, Ἰσθρσσία! ὁ μικρὸς οὗτος πεινᾷ καὶ πρέπει νὰ φάγῃ,» ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἡ Ἰσθρσσία ὑπήκουσε, τὸ δὲ παιδίον ἐκάθησεν ἐνώπιον τραπέζης ἐστρωμένης μὲ νόστιμα καὶ καλὰ φαγητὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Ἰσαβέλλα τῷ ἐγέμισε τὸ πιάτον του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰσθρσσίας δὲν ἦσαν τοσοῦτον διορατικοὶ, ὅσον οἱ τῆς Ἰσαβέλλας. Ἡ μὲν θεράπεινα ἐβλεπεν ἐν τῷ βακενδύτῳ καὶ ἀπεριποίητῳ ἐκείνῳ παιδίῳ μόνον τὸν οὖν ἐπαίτου τινός, ἢ, καθὼς εἶχεν ἐκφρασθῆ, «γυφτόπουλον.» ἡ Ἰσαβέλλα ὅμως παρατηρήσασα τὸ εὐγενὲς τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του, τὸ ὑψηλὸν τοῦ βλέμματός του, καὶ ἐν γένει τὴν ἀδιαφορίαν, μεθ' ἧς ἐθεώρει τὴν πολυτελεῖαν οἰκίαν καὶ τὴν πλουσίαν τράπεζαν, ἠσθάνθη μετὰ βεβαιότητος, ὅτι δὲν ἦτο ὅποιον ἢ ἐνδομασία του τῷ ἐδεικνυεν.

Τὸ παιδίον ἀφοῦ ἐχορτάσθη, ἠγέρθη ἐκ τῆς τραπέζης, καὶ πλησιάσεν τὴν Ἰσαβέλλαν, εἶπε μετὰ ὑποκλίσεως — «Σὰς εὐχαριστῶ, Κυρία, διὰ τὴν κολωσύνην σας. Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγινόμην, ἐὰν σεῖς δὲν μὲ εἴχετε ἐλεήσει.» Ἡ Ἰσαβέλλα λαβοῦσα τὴν χεῖρά του ἔσυρεν αὐτὸ πλησίον τῆς λέγουσας, — «εἰπέ μοι τώρα, τέκνον μου, τί σὲ ὠδήγησε νὰ κρούσης τὴν θύραν μου, ἐνῶ ἦτον τόσον ἀργά;»

«Κυρία, θὰ σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, διότι σεῖς θὰ μὲ πιστεύσετε. Οὐδεὶς ὅμως ἠθέλησε νὰ μὲ πιστεύσῃ, ἀλλ' ὄλοι μὲ περιεγέλων καὶ μὲ ἐδίωκον. Εἶμαι υἱὸς τοῦ Δὸν Ἰνέγγρου, καὶ ὄχι γυφτόπουλον, καθὼς φαίνομαι.»

— «Τοῦ Δὸν Ἰνέγγρου! ἐνὸς τῶν ἀρχιεροδικαστῶν;»

«Μάλιστα κυρία. Ὀνομάζομαι δὲ Μαυρίκιος.»

— «Ἄ, Κυρία!» ἐξεφώνησεν ἡ Ἰσθρσσία.

— «Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν ἐχάθη ὁ υἱὸς τοῦ Δὸν Ἰνέγγρου, — ἴσως εἶναι αὐτός!»

— «Ἄφησε τὸ παιδίον νὰ μᾶς διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν του,» ὑπέλαθεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀνοπομόνως, διότι αἴφνης τῇ εἶχεν ἐπέλθει ἰδέα τις, φέρουσα ἀκτίνα ἐλπίδος εἰς τὴν καρδίαν τῆς — «Ἐξακολούθησον, Μαυρίκιε.»

«Ἡξεύρετε κυρία, ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν ἦτον ἡ μεγάλη ἐκείνη τελετὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαυσαν τοὺς αἰρετικούς. Ὁ πατήρ μου μοὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μὲ λάθῃ μαζῇ του, διὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τοὺς κακοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἷτινες δὲν ἤθελον νὰ ὁπακοῦσασιν εἰς τὸν βασιλέα μας καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Συνώδεσσα δὲ τὸν πατέρα μου ἔφιππος καὶ ἐγὼ.» «Ἐνθουμείσθε, κυρία,» διέκοψεν ἡ Ἰσθρσσία, «τὸν εἶδομεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν!» «ναί,» ἐξηκολούθησεν ὁ Μαυρίκιος, «ἔχω ἕνα ὠραῖον μικρὸν ἵππον, καὶ μοὶ ἀρέσκει πολὺ νὰ ἱπ-